

Előfizetési árak:

Kész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fólszólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

A kisértet.

Pécs, 1899. augusztus 9.

A hatvanhetedik kiegészítés létrejöttkor — úgy mondják — az uralkodó és a nemzet közös akarattal fátyolt borítottak a multakra, arra a multa, a mikor uralkodó és nemzet fegyveres kézzel állottak egymással szemben. Mikor ez a fátyolborítás megtörtént, a nemzet hozta a nagyobb áldozatot, mert küzdelme törvényes alapon állt, azokon a törvényeken, a melyeket a kiegészítésben az uralkodó is a nemzet élő jogának elismert és mert ennek a törvényes küzdelemnek idegen segítséggel történt leverése után olyan kegyetlen, barbár, vérengző boszúállás következett, amely szívébe kergette a vért a benne nem is érdekelt külföldi nemzeteknek.

A magyar nemzet mégis örömmel járult hozzá a maga részéről ahhoz a bizonyos fátyolborításhoz. Beleegyezett, mert fölismerte uralkodójának nemes lelkületét, páratlan lovagiasságát és azt a körülményt, hogy ez a nemeslelkű uralkodó nem volt kezdeményezője a jogtipró harcnak, ő már csak akkor vette át az uralkodást, mikor a harc lángjai a legmagasabbra csapkodtak széles e hazában, a mikor tehát eleve ki volt zárva annak a lehetősége is, hogy az új uralkodó és a nemzet egymáshoz közeledjék, egymást megérthessék.

Ami pedig a gyászos vég után követ-

kezett barbár megtorlást illeti, arról is tudta a nemzet, hogy ezért nem terhelheti felelőséggel az akkor még ifju, tapasztalatlan s az összbirodalmi eszme kultuszában nevelt uralkodót, mert ez csak környezetének volt a műve, kik félrevezették s a telhetetlen vérengzést elkerülhetetlen szükségességnek tüntették föl előtte.

Egyről azonban megfeledezett a nemzet: arról, hogy ebben a szerencsétlen birodalomban nemcsak az uralkodó és nemzet képezik az államot a maga szuverén hatalmával, van itt még egy másik mindennél hatalmasabb tényező, a szoldateszka, mely külön államot képez az államban s amely az osztrák állameszme egyedüli hordozója, mint ezt a bécsi Radetzky-szobor fölírata is bizonyítja: »In deinem Lager liegt Oesterreich.«

Ez a külön állam nem borított fátyolt a multakra, meg lehet azért, mert emberfölötti önmegtartózkodásba kerülhet feledni olyan csufos vereséget, a milyent az osztrák szoldateszka abban a harcban szenvedett. Ennek a szoldateszkanak, amely mindig ellentétbe helyezkedett a nemzetekkel, de magával az uralkodóval is, mikor nem fogadta el az ez által kimondott teljes kibékülést, élő jelképe volt a Budavárban éktelenkedő Hentzi-émlék. A magyar nemzetnek ez a szégyenoszlopa éles csúcsával keresztülfurta az uralkodó és nemzet által kiterített fátyolt s büszkén

hirdette a magyarok fővárosában, hogy hasztalan a korona és a nép kibékülése: az osztrák eszme hordozója, a katonai állam nem feledett, dacára annak, hogy átalakult néphadsereggé.

Ez a szégyenoszlop képezi azt a rémes kisértetet, amely harminc évi békesség alatt sem tudott eltűnni, hanem a magyar nemzet újabb és újabb meggyalázására bőven szolgáltatva az alkalmakat. Végre minden igaz hazafi öröme elérkezett a pillanat, a mikor az a sötét szobor elhagyja azt a helyet, hol az ellenünk folytatott törvénytelen erőszak dicsőségét oly sokáig hirdette.

Az volt eleinte az országos közvélemény, hogy a temetőbe kerül a szobor az elesett harcosok sírjára siremléknek, de ebbe a szoldateszka nem nyugodott bele. Ha már nem vághatja többé a magyaroknak arcába a jog és törvény iránt folytatott küzdelmük meggyalázását, hát csinálnak belőle oltárt, ahol a katonai állam növendékei magukba szívassák azt a régi szellemet, hogy a polgári lakosság csak a katonaságért van, mely az eltartás fejében uralkodik fölötté. Ennek törvénye, joga, igazsága csak addig érvényesülhet, míg ezt a hadseregnek elismerni tetszik: a kard az egyedüli törvény, jog és igazság s aki ezt elismerni vonakodik, az lázadó forradalmár.

Megbolygatták hát a holtak nyugo-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Karcolatok a színvilágból.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Második közlemény.*)

Ha az ember egy szintársulat tagjainak származását, képességeit, vallását, nevelésének bölcsőjét úgy kikutatta, mint azt egy színigazgatónak alkalmá és módja van megcselekedni, annyi mindenre jön reá, hogy szinte ámulat fogja el azon, hogy még is ezen különféle elemektől, felsőbb és alsóbb származásból álló csoport, egy testvéri testületté olvad össze, mihelyt a színészeti pályára lépett.

Ime példák:

Egy előkelő színpártoló barátommal ülök a nyári szinkör előtt.

A szinkör egy fás-bokros, szép kertben volt építve.

Az aréna előterén kávéház, cukrászda és sörccsarnokosok asztalai várták a vendégeket.

Reggel volt. A kilenc órai próbát megelőzőleg ott pajzánkodtak az asztalok körül a szintársulat tagjai.

Fess, elegáns fiuk, és kecses, sikkes szép prima és szekunda donnák — no meg néhány

*) Az első közlemény lapunk f. hó 2-diki 174-ik számában jelent meg.

bakfisch — kardalosnő; mert hisz jól tudjuk, hogy az a direktor, a kinek a társulata szemrevalókból van összeállítva, könnyebben győzedelmeskedik ezekkel a virgonc elemekkel, mint a sok mama, nagymama, apa, nagyapák-ból álló pápaszemes komolyságokkal.

Az 50-es években így különböztették meg őket: leichte cavallerie, és schwere cavallerie. Például: Az 50-es évek színigazgatói közül Hubaynak, Kocsisovszkynak, Latabárnak, Futónak bárhol megjelentekor rendszerint nagy pártolásban részesítették a leichte cavalleriáját, míg Köcsegi, Kétsery, Pozsonyi, Pulareszkynak küzdenie kellett a schwere cavalleriájával.

Nos az a társulat, melyről itt szó lesz, a leichte cavallerie kategóriájához tartozott még pedig nem az 50-es, hanem a 80-as években.

Gyönyörködött is bennök az én mellettem ülő barátom s elmerengéséből felocsudva egyszerre csak így fordul hozzám:

— Ugyan mondja csak direktorom . . . S. kisasszony, a kiért a sok többivel magam is rajongok, miféle származásu?

S. kisasszony ezelőtt 7 évvel gróf B-nél szobaleány volt. Szép hangját a gróf felfedezte. Pesten egy évig taníttatta, honnét Völgyi kollégám a vidékre hozta, és itt emelkedett fel oda, a hol most áll. Különbösen pesti leány. Atyja házmester; fővárosi leány pedig család-
dásba hozhat finom társalgási modorával bár-

kit is, mert hisz volt alkalmá magát ebben eléggé gyakorolni a főváros társaskörében.

— És a drámai hősnőnk, B. kisasszony az ő pedans komolyságával szintén házmester családból származik? kérdé tovább az én érdeklődő barátom.

— Hohó — válaszolám — B. kisasszonynak az atyja a Bachvilágban kerületi főnök, járásbíró, főbíró stb. egyszemélyben teljhatalmu nagy ur volt. Bekövetkezett a 60-as évi rövid alkotmány, midőn a megyei tisztségeket választott hazafiak, az ország magyar értelmisége vette át, a nagy családú atya alkalmazás nélkül maradt. Négy leánya közül a legképzettebb színi pályára lépett, és most ön is, én is, meg a nagy közönség is gyönyörködünk művészetében.

— Különös, és nem érezteti egyik pályatárs a másikkal alacsonyabb származását?

— Nem mondhatnám. Itt testvérekké lesznek. A közös működés, a közös jólét, a közös baj — különösen az anyagiakban, egymásra utalja őket. Ha jól megy az igazgatónak, közösen örülnek, ha rosszul megy közösen busulnak, de senki fiának a földön nem panaszkodnak, csak egymásnak; és az a bohém jó humor akkor sem hagyja el őket, midőn más közönséges ember a lét és nem lét között kétségbeesnek.

— A férfi személyzetnél is meg van ez a származási különbség?

— Természetesen, szóltam hévvel. Nézze

dalmát, kiásták az ellenünk harcolt katonák csontvázait, hogy zörgő tanúságot tegyenek róla, miszerint a szoldateszka akkor tépi szét a kibékülés fatyolatát, a mikor neki tetszik. Mert hasztalan bizonyítgatják a minden sérelemmel, minden gyalázzal megalkudni szerető gyászmagyarkák, hogy a Hentzi-szobor egyszerű sir- emlékké változik át. Ezt a hazugságot maguk sem hiszik, mert siremléknek ott a helye a temetőben, hol már ötven esztendeje porlanak azok csontjai, a kiknek emlékét megőrizni akarja. Követendő példaképet akart állítani a katonai hatalom a katonai növendékeknek, hogy állandóan szemük előtt legyen az a dicsőség, a melylyel a szoldateszka elárasztja azokat, kik vakon küzdenek jog, törvény, igazság ellen is, ha azt úgy parancsolják, akik elnyomják magukban azokat a jobb indulatokat is, a melyeket másutt mindenhol katonai erényeknek tekintenek, mint tette ezt Hentzi tábornok, aki megszegte adott szavát, halomra lövett egy viruló várost, a honnét egyetlen puskagolyó sem támadta.

De ha még kétségben lehetett volna is valaki ennek a nemzetgyalázó intenciónak a főforgása iránt, azt is meg kell győznie erről annak az újabb merényletnek, a melyet a szoldateszka szombaton, a világosi gyásznap 50-ik évfordulója napján elkövetni szándékozik a magyar nemzet türelme ellen.

Ezen a napon avatják föl ünnepélyesen a budapesti hadapródiskola előtti új helyén a Hentzi-emléket a főváros egész katonai helyőrsége jelenlétében, még a magyar honvédséget, a mult nemzeti hadsereg állítólagos utódait sem véve ki. Sőt, hogy a szégyen és gyalázat még teljesebb legyen, a honvédség főparancsnokát, a legmagyarabb főherceget parancsolták ki a dicsőítő beszéd elmondására.

ott a szerelmes színészünket, az végzett theologus, református pap fia. Ott áll mellette a bonvivant K László, ez még három év előtt a gyalupad mellett dolgozott. De mást mondok, nézze ott kártyázik a tenoristánk, három év előtt B ben elhaladok a mézszárszék mellett és hallom a székálló legény gyönyörű tenorját, a mint a szép népdalaink éneklésével aprítja a hust. El sem jöttem a városból, a mig magammal nem hoztam és hogy ma mit tud és hogyan énekel, — azt ön is legjobban tudhatja. Akivel kártyázik, az pedig jellem színészünk. Ez is kispap volt; az esztergomi szemináriumból került hozzánk. Bizonyal jobban lelkesült a szin-padi szavaltat, mint a templomi szószék után. És itt igazán helyén is van.

Itt senki sem kutatja, hogy például ez asztalos, ez mézszáros, amaz meg református pap fia, emez pedig katolikus kispap volt. Itt színész, mindenki egyenlően szereti egymást, összetartanak. A bajban egymást el nem hagyják, minden — de minden chimera nekik, csak egy nem, ezért egymást képesek megölni — a szerepért, mert a jó szerep a dicsőséghez vezet.

* * *

Igy kielégítve az én barátom tudvágyát, parancsot adtam az ügyelőnek, hogy csengessen és a próba megkezdetik. Vége lett egyszerre a vig dévajságnak, élcelődésnek, játszáságnak, kártyajátéknak és mindenk elhaladtak mellettünk, komoly, hosszú arccal és gyilkos tekintettel a direktorra, a ki egy szavával elég merész volt véget vetni a bohém mulatságnak.

Ezek a komoly, mondhatni mogorva

De hisz az lehetetlen, hogy József főherceg álljon be a szoldateszka szószólójának; lehetetlen, hogy ő dicsőítse az áruló katonát; lehetetlen, hogy ő gyalázza meg törvényért s jogért folytatott szabadságharcunkat.

Mert ha ez megtörténhetnék, akkor jó lesz a kivonuló helyőrségnek a dísz-tűzekhez nem vaktöltést magával vinni.

H í r e k.

Pécs, 1899. augusztus 9.

Kánikulában.

Álmosan pislant be az ablakon az áldását bőven osztogató nap sugara . . . Az ember csak ilyenkor érti meg a dolce far niente kellemességét. Mintha az egész város csöndes tétlenségbe sülyedt volna, oly zajtalan, nyugodt minden, minden. Szunnyadozik a tetterő, a szenvedélyek lelohadnak. Mélységes csend honol mindenütt. Az édes semmittevés e szezonjában nem születnek nagy ideák, meglepő tettek csak elvétve zavarnak fel bennünket álmodozásainkból és a mindennapi élet krónikása csak az ártatlan idillekről számolhat be, melyek nem arra valók, hogy a szenzáció hatalmával egy-egy pillanatra felrázzák nyári hangulatukból azokat, kik kényelmes fotelekben félig nyitott szemekkel álmosan pislantanak az újság egybefolyó betűire.

A koffer.

Minden lekszikonnak tanulsága szerint a koffer olyan modern eszköz, melyben az ember a holmiját tartogatja, minélfogva igen alkalmas arra, hogy az ember nyári körutazásra indulván, hátrahagyja, miután a házbért nem tudja kifizetni. Hogy a koffer e téren az emberiségnek milyen nagy szolgálatot tesz, annak méltánylását eddig teljesen elhanyagolták novellairóink és humoristáink.

E történetben szintén egy koffer játszott nagy szerepet.

Ott állott egyesegyedül egy garszon-lakásban. Boldog tulajdonosát, ki mint vad a for-

arcvonások, melyek a játszai derűség után egy pillanat alatt jelentkeztek, meglepte az én barátomat is és kérdezte ennek okát.

És meg kellett magyaráznom, hogy nézze uram! ezek az én tagjaim mind megenni való kollegák egymás iránt, csak egy közös ellenségük van és ez az ellenség a *direktor*.

Kérem! egy szintársulat, az egy köztársaság. A köztársaságnak az ellensége az abszolútizmus, éppen úgy, mint az édesnek a keserű. Ennek a színész köztársaságnak van egy abszolút hatalmu feje, ez a *direktor*. Ha mindjárt jól tudja, hogy existenciája, jövője, fejlődése, haladása, szóval egész kárrierje a *direktora* kezében van letéve, mégis csak azért, mert korlátlan ura az igazgató, köztársági érzületével ellentétben áll egy ilyen lénynek a létezése.

Igy volt ez harminc év előtt, midőn még a sziniegyesület, nem szabott szakaszos korlátokat a *direktor* és színész viszonya között; mindazonáltal, ma sincs meg a rózsás kötelék az igazgató és színész között, dacára a §§-oknak, mert manapság a szini pályára olyan Kovács Gyula féle idealizmussal, mint a dicsőn elhunyt pályatárs lépett, a színésznek csak egy százaléka lép, míg a többi működője a színésznek már kenyérkereseti pályára, vagy geselt után vágyódik.

Ezzel kezdet fogtam az én barátommal, lementem a próbára, azzal az ígérettel, hogy jövő találkozásunknál (a karcolatokban) egy eklatáns esetet fogok elmondani, a mi velem és társulatommal történt Békés-Gyulán; miből kacagva meggyőződhetik erről a nemes és jó szívű színész vérről és jellemről.

.

rás vizére, úgy áhitozott egy csendes fürdői életre, nem gyöngéd kötelékek fűttek szobájához, hanem holmi hátralékos lakbér.

El akart utazni, de szállásadója hathatósan marasztalta. Végre szemébe ötlött az árva koffer.

— Itt hagyom drága holmijaimmal.

Szólt és ezután nem marasztalták többé.

Elutazott és nem is jött vissza. Kinyitották a koffert. Több csomag számlán kívül, egy rakás műkö pihent benne, egy cédulára fel vala jegyezve a morál: A kofferek elutazás előtt megvizsgálandók.

Tévesztett címek.

Egy másik történetnek az az ósdi morálja, hogy a levelekkel óvatosan kell bánni. Egy fiatal hivatalnok éppen elutazóban volt és ezért illendőseges dolognak tartotta ideáljától elbucszni. Ezenközben egyéb előkészületeket is tett az elutazásra.

A bájos angyal, ki nemcsak kezével, hanem hozományával is boldogítani fogja férjét, csakugyan megkapta a neki címzett levelet, de az illatos borítékban ezt a prózai levelet találta:

Nagyságos igazgató ur! Sziveskedjék a mellékelt 200 frtos váltót leszámítoltatni. Alapos kilátásaim vannak, hogy az ősszel bevezek a házasság boldog révébe, a mi ama kellemes helyzetbe fog juttatni, hogy az említett összeget, valamint egyéb tartozandóságaimat kiegyenlítem.

Tisztelő hive stb.

Ugyanekkor az igazgató ur a következő sorokat olvasta:

„Imádott angyalom! Sürgősen el kell utaznom, ami nagy fájdalmat okoz szívemnek. Ott szeretnék lenni a közeledben, mert csak téged szeretlek igazán, önzetlenül . . .

Pici kezeidet csókolja stb.»

. . . Felesleges bővebben fejtegetnünk, hogy ez a parthie komoly veszedelemben forog.

Naptrend 1899. augusztus 10-én.

Naptár: csütörtök, aug. 10. — Róm. kath. Lőrinc. — Prot.: Lőrinc. — Görög-kel.: (jul. 29.) Kalinik. — Zsidó: Elul 4. — Nap kél 4 óra 51 perckor; nyugszik 7 óra 18 perckor. — Hold kél 9 óra 20 perckor reggel; nyugszik 8 óra 45 perckor este.

Időjárás. Kilátás a közponu meteorológiai intézet jelzése szerint: helyenként csapadék, hőüljedés várható.

Közigazgatási bizottság ülése a városházán d. e. 10 órakor.

Iskolai játszótér ügyében értekezlet a polgármesteri helyiségben d. e. 9 órakor.

Építkezési szemlék délután 3 órakor.

— **(Iparfelügyelői körut.)** A kereskedelmi miniszternek a gyári és ipari statisztika ügyében megindított munkálatairól vasárnapi számunkban bőven megemlékeztünk. Akkor jeleztük azt is, hogy a gyárak és nagyobb gyártelepek termelési célból leendő megvizsgálását országszerte miniszteri biztosokként kiküldött iparfelügyelők fogják teljesíteni. Pécsen és a megyében Mencer Árpád iparfelügyelő fogja e vizsgálatot teljesíteni, ki Pécsre f. hó 19-én érkezik.

— **(Áthelyezett fogházfelügyelő.)** A m. kir. igazságügyminiszter *Gadácsy Antal* pécsi kir. törvényszéki fogházfelügyelőt hasonló minőségben a kecskeméti kir. törvényszéki fogházhoz helyezte át.

— **(Agyonütötte a lisztes zsák.)** Csapó Péter kocsis volt Mayer Antal hosszuhetényi molnárnál. Tegnap reggel gazdája malmából a raktárba egy kocsira rakott zsákokban lisztet szállított, amint azonban a raktárhelyiség elé ért a lovak valamitől megbokrosodtak és ügetni kezdtek az erősen megpakott kocsival, minek folytán Csapó Péter kénytelen volt gyors menetben fordulni be az aránylag szűk kocsibéjáratba. Ekkor a kocs

neki ütődött a kapualj falának, s a következő pillanatban felfordult, s a súlyos lisztes zsákok maguk alá temették a kocsislegényt, ki nek koponya csontja betörött és súlyos belső sérüléseket is szenvedett, úgy hogy egy órai szenvedés után meghalt. A vizsgálat megejtése végett Trixler Rudolf dr. járásorvos a helyszínére utazott.

— **(Tudakozódás a házbérkrajcár ügyben.)** A torony alatt most arra kíváncsi mindenki, hogy a katonaság és állami tisztviselők más városban, hol szintén van házbérkrajcár-adó, fizetik-e azt az adót? Ezért megkereste Szeged városát felvilágosításért, mire nézve egy szegedi lapban a következőket olvassuk: »Nálunk és másutt. De hát hiszen olyan is van ám nálunk, a mi másnak nincsen. Például itt van egy nagy közöröm, a mi nem minden magyar városban van. Például a mi Pécsen sincsen. Ez a lakrészcár. Temesvárnak, Aradnak gyárai vannak, nekünk ez van: lakrészcár. Mi mindent nem is nyelhetünk el. Másnak is jusson valami. De hogy Pécsen említettük főntebb, térjünk vissza reá, mert ez a derék és virágzó dunántúli város az, a ki megirigyelte Szegedtől a lakrészcárt. Ő is akar ebből. Életbelépteti és Szegedtől kér jótanácsot és felvilágosítást. Kérdezi többek közt, hogy a katonatisztek és az állami tisztviselők fizetik-e szintén a lakrészcárt. Mily nagy öröm lesz ott, ha elmegy a szegedi felvilágosítás, hogy igenis azok is fizetnek lakrészcárt. De sok küzdelem volt, míg odáig jutott a dolog. A katonatisztek éppen úgy tiltakoztak, mint az állami tisztviselők a lakrészcár ellen. Főlebbezések mentek a hadügyi kormányhoz, belügyminiszterhez és ezen felsőbb helyen kimondták, hogy — fizetni kell. Azóta semmi baj. Mindenki fizet. Katona, polgár, egyaránt. Lesz nagy öröm — ismételjük — Pécsen, ha az erről való hírt meghallják.»

— **(Az ártatlan sikkasztó.)** Néhány hónappal ezelőtt megszökött Kaposvárról a somogy megyei takarékpénztár főhivatalnok, *Unghváry Károly*, a ki 36.205 forinttal károsította meg a pénztárat. A sikkasztó elmenekült Amerikába s most onnan irogat levelet somogy megyei ismerőseihez. Másodmérnök lett az Egyesült Államok egyik hadihajóján, de alkalmazása véget ér, ha befejezik a filipinók ellen a háborút. Leveleiben azt állítja, hogy nem sikkasztott. A mikor átvette a pénztárt már hiányt talált s csak azért menekült el, mert attól tartott, hogy őt okozzák elődeinek bűnéért. Unghváry családja most azt követeli, hogy a sikkasztás dolgában indítsák meg a bűnvizsgálatot, a mibe a kárvallott takarékpénztár is beleegyezik.

— **(Párbajstatisztika.)** Croabbon A., a hirneves francia jogász, már tíz esztendeje egy óriási munkán, a párbaj történetén, dolgozik. Az első kötet, a mely a francia párbajokat tárgyalja, néhány évvel ezelőtt jelent meg és most a második, Ausztria-Magyarországot és Németországot magában foglaló kötet következik. A munkában egy statisztika is van, a mely kimutatja, hogy az egyes esztendőben hány párbaj volt, kik voltak az ellenfelek, milyen tegyvert használtak és milyen büntetésben részesültek. Az Auszria-Magyarországra vonatkozó statisztika szerint 1897. és 1898-ban a monarchiában 138 pisztoly- és 43 kardpárbaj volt. Harminchárom

párbajnál nem történt sebesülés. Súlyos sebesülések pedig a karddal való mérkőzésnél 92 esetben, a pisztolyokkal való párbajoknál pedig öt esetben történtek. Halálosvégű párbaj három volt, könnyebb sérülés karddal 91, pisztolylyal 3. Megjegyzendő, hogy a statisztikába csakis azokat az eseteket vették fel, a melyek bírói beavatkozást vontak maguk után. A többi számtalan párbaj, valamint lovagias ügy, nemkülönbönn a diák-mérkőzések nincsenek a statisztikába fölvéve. Az azonban ki van mutatva, hogy az imént említett 183 párbajt kik vívták. E szerint katonatisztek 86, közhivatalnokok 43, hírlapírók 31, képviselők 27, földbirtokosok 17, orvosok 14, ügyvédek 25, közjegyzők 10, mérnökök 9, diákok 36 esetben verekedtek. Ezenkívül feltüntet a statisztika egy-egy vívómester-, színigazgató-, szobrász- és két színészpárbajt. Az összes eseteknél a tulyomó rész Magyarországra esik s így a párbajnál nem tartottak paritást.

— **(Családi kör.)** Nem Arany János költeményéről van szó, hanem arról a családi körről, melyet id. Szekeres Andás, ifj. Szekeres András és ennek felesége Tóth Róza képeznek Mislény községben. Ez a családi kör teljes egyetértésben élt tegnapig, amikor is megesett, hogy ifj. Szekeres András részegen jött haza. Az egyébként józan életű magyart teljesen megbolondította a szesz, még pedig olyannyira, hogy először a feleségét, aztán annak a segítségére siető apósát verte el. Az após panaszt emelt a bíróságnál a verekedő vő ellen, s ráadásul alighanem válopör is lesz a dologból, melyet a megvert menyecske indít a Noé bűnébe esett férje ellen — ha ugyan addig közjük nem száll a béke angyala.

— **(Dinamittal dolgozó sztrájkolók.)** Brooklynban, New-York társvárosában óriási arányokat öltő sztrájk ütött ki a közuti vasutak munkásai között. A sztrájk nemcsak abban nyilvánult, hogy a közuti társulatok összes alkalmazottai egyszerre beszüntették a munkát, nemcsak véres összeütközéseket provokált már is a rendőrség és a társulat volt alkalmazottai között, hanem már annyira ment, hogy az elkeseredett munkások a legvégső eszközök, a dinamit használatához folyamodtak. Egy New-Yorkból érkezett távirat jelenti, hogy Brooklynban éjjel 2 órakor óriási detonáció reszkedtetete meg a levegőt. A robbanás a közuti vasutak 36-ik utcai állomásházát röpítette a levegőbe s a körülfekvő házak ablakait zuzta be. Két kalauz és a jegyelárusító életüket veszítették. A vizsgálat megállapította, hogy a robbanást dinamitbombák alkalmazásával a társulat volt alkalmazottai követték el. A társulat az összes vonalakon beszüntette a forgalmat, minthogy utcai zavaroktól tart. Brooklynban még mindenkinek élénk emlékezetében van a közuti vasutasok ezelőtt négy évvel folytatott nagy sztrájkja. Az akkori sztrájkmozgalom oly kitűnően volt szervezve, hogy a rendőrség is ugyszólván csak az utolsó pillanatban vehetett arról értesülést. Most hasonlótló tartanak Brooklynban a társulat tulajdonosai. Dacára azonban annak, hogy az összes alkalmazottak sztrájkra mentek, az igazgatóság vonakodik méltányos kérelmeket, mely a terhes szolgálat könnyebbitésére vonatkozik, teljesíteni. A társulat naponta fél millió dollár bevételtől esik

el a kiütött sztrájkmozgalom következtében, míg a munkások vesztesége napi 42.000 dollár. Egyelőre arról van szó, melyik bírja tovább.

— **(Talált fegyverek.)** Nagy-Kozár határában a napokban a hatóság emberei három dupla csövű vadászfegyvert találtak, melyek összevéve elég szép értéket képviselnek. Az e féle leletek körülmények között gondot adtak volna a hatóság embereinek, de mert most a vadász idény küszöbön áll és az adóztatás alól elvont fegyvereket és vadászókat éles szemmel kísérik, szinte természetes, hogy minden ludas ember igyekszik fegyverétől szabadulni. Ez a három puska is alighanem így került a község határába s most megindították a nyomozást a hűtlenül elhagyott puszkák gazdái után.

— **(Házi szarka.)** Schmiedt János pécsi lakos már huzamosabb idő óta észrevette, hogy éléskamráját dézsmálja valaki s miután a kár fokozatosan forint számra rugott, elhatározta, hogy meglesi a tolvajt. Tegnap este aztán sikerült neki tetten érni a szarkát, Morovits Danica nevű szobalánya személyében, ki rendszeresen egy drót-darabból készült álkulcsal jutott az éléskamrába s akit éppen abban a pillanatban csipett rajta, midőn egy süveg cukrot akart elemelni. Schmiedt rendőrt hivatott, ki a tolvaj cselédleányt nyomban bekísérte a városházára, hol megindítják ellene a vizsgálatot.

— **(Tolvajok a csárdában.)** A napokban tolvajok jártak a Petőc-pusztai csárdás-gazdánál. Este ugy kilenc órakor három előtte ismeretlen legény járt a korcsmájában, kik megittak hárman egy liter bort, aztán rövid idő múlva távoztak. Reggelre kelve észrevette a csárdásgazda, hogy a korcsmaszoba melletti éléskamrájából két féltábla szalonna és egy nagy, háromliteres üveg törkölypálinka hiányzik. Miután minden valószínűség szerint a három legény követte el a lopást, ez irányban folytatják a nyomozást.

— **(Furcsa mulatság.)** Az elmúlt éjjel valami jókedvű társaság azzal szórakozott, hogy a Buza-téren és Kossuth-utcán néhány boltnak a cégtábláját leemelték és kiszállították a kocsit közepére, nem csekély meglepetést szerezve ezzel az illető boltok tulajdonosainak, kik reggel aztán jeientést tettek az esetről a rendőrségnek, mely természetesen nem fog ráakadni az éjjeli berugott kompánia tagjaira. Végre mit is csináljon az olyan vidám kompánia ebben az unalmas uborkaszerezonos világban.

— **(A vasvilla.)** Sumony községben *Somsich János*, ottani lakos ellen vakmerő orvtámadást követett el *Szavai József*, szintén sumonyi lakos. Megleste este, mikor hazafelé ment s egy vasvillával támadt reá. Somsich több sebből vérezve tudott csak a támadó elől menekülni, kit most a bíróság fog kérdőre vonni az orvtámadás miatt.

— **(Drávába fulladt kisleányok.)** Megrendítő szerencsétlenség híre érkezett hozzánk a Dráva melletti Dázsony pusztáról. *Cilinger József* villányi póstamester 12 éves leánykája, *Cilinger Terka* a napokban rokonai meglátogatására Dázsony pusztára utazott. Tegnap reggel fürdeni ment a kis leány — ki már több ízben fürdött szabad vízben s elég jól uszik — a Drávába. Valószínűleg a szokottnál

beljebb merészkedett vagy talán uszó görcsöt kapott, elég az hozzá, hogy egyszerre csak rémes segélykiáltással a víz alá merült. A segélykiáltásra az egyik Dázsony pusztai béres tizen-négy éves leánya segítségére sietett a fuldoklónak, kit utol is ért s midőn a víz felvetette karjánál fogva megragadta. Cilinger Terka azonban halál félelmében oly görcsösen kapaszkodott megmentőjébe, hogy azt magával rántotta s néhány pillanatnyi heves küzdelem után mindkét leányka eltűnt a hullámokban. Cilinger Terka holttestét néhány órával később a Dázsony puszta mellett partra vetették a hullámok, a kis béres leány hulláját azonban eddig még nem sikerült kifogni. A megrendítő szerencsétlenségről táviratilag értesítették a vízbe halt kis leány Villányban lakó szüleit.

— **(Meglopott kocsis.)** Váci János pécsi kis Makár-utcai lakos kocsis lakásából az elmúlt éjjel, míg ő kocsijával a vasuton járt, valaki duplafedelű ezüst óráját ellopta. Érdekes, hogy Váci János mindig magánál szokta tartani óráját, s évek óta tegnap eset meg vele először, hogy az órát otthon felejtette, s ekkor is — ellopták. Az óratolvajt most keresi a rendőrség.

— **(Találtatott.)** Ma délelőtt a járó-kelők egy csomag ruhát találtak a ferenciek temploma előtti téren. A többnyire női ruhákat — melyeket alighanem valami mosónő vesztett el — igazolt tulajdonosa átveheti a rendőrségnél.

— **(Feltört préház.)** Benkő Cyula, szentlőrinci lakosnak a cserdii hegyen levő préházát egyik közelmúlt éjjel feltörték s elvittek onnét mindent, a mi kezük ügyébe esett. A káros feljelentésére megindult a nyomozás s csakhamar kiderült, hogy a betörést Szomor József, cserdii lakos, követte el. A betöréskor ellopott tárgyak nagyrészét meg is találták nála s míg azok visszakerültek jogos tulajdonosukhoz, addig a tettes a börtönbe került, a hol most várja büntetését.

— **(Tolvaj asszonyok.)** Preindl János, pécsi kereskedőtől a napokban két falusi asszony egy négyforintos nyakdiszt elloptott. A káros bejelentette az esetet a hatóságnál, mire a megindult vizsgálat csakhamar kinyomozta a tolvajokat *Koleszarics* Jánosné és *Krizmanics* Katalin, kökényi lakosnők személyében, kiknél az elloptott csecsebecsét meg is találták. A tolvaj asszonyokat feljelentették a pécsi királyi törvényszéknél.

— **(Hamis forint.)** A baranyavári vásárban *Stojanovics* Zela, baranyavári lakostól egy darab hamis ezüst forintost koboztak el, *Stojanovits* tul akart adni a hamis forintoson, de észrevették és kérdőre vonták, hol szerezte s mivel nem tudta ezt igazolni, egyelőre folytatják a vizsgálatot hamis pénz forgalomba hozatala miatt.

— **(A tékozló fiu.)** *Vince* Vendel, felsőireghi lakos, learatván a mezőn az árpát, keresztben kint hagyta azt, hogy hadd száradjon egy kissé. Másnap azonban, mikor kiment a földjére, négy keresztet ellopták az éjjel, a mit feljelentvén, a megindult nyomozás azt a meglepő tényt derítette ki, hogy károsnak saját fia, *Vince* Márton vitte el éjszaka az árpát s eladván azt egy orgazdának, az árát elmulatta. A tékozló fiu ellen a bíróság megindította a büntető eljárást.

— **(Gyilkossági kísérlet.)** Dráva-Szent-Mártonban éjjel 11 órakor belőttek *Gorjanc* Bozsó ottani lakos szobájának az ablakán. A golyó *Gorjanc* ágya felett hatolt a falba, tehát ebből látjuk, hogy az ágyban alvó *Gorjanc*nak volt szánva. A nyomozás megindulván a tettes után, konstatáltatott, hogy a gyilkossági kísérletet *Horvát* István, *Gorjanc*nak régi haragosa követte el, a ki be is ismerte, hogy *Gorjanc*ot agyon akarta lőni. A gyilkos mérénylőt bevitték siklói járásbíróóság börtönébe.

— **(Elveszett pénz.)** Egy pécsváradi lakos tegnap este Pécssett elvesztett 170 forintot. A becsületes megtaláló kéretik, hogy adja át az elveszett pénzt a rendőrségnek, hol illő jutalomban fog részesülni.

— **(Verekedések.)** Jakabfalun véres verekedés volt a napokban. *Schmidt* András, ottani lakosnak régi ellensége volt *Rozgonyi* Ödön, a ki végre most kitöltötte rajta a haragját. Rátámadt a nyílt utcán és egy bottal véresre verte. A megvert ember feljelentésére megindították támadója ellen a vizsgálatot. Sárokon is boszúból származó verekedés volt a napokban. *Novakovics* Radót verte véresre *Stojanovics* Mihály. Ez az ügy is a bíróság előtt fog befejezést nyerni.

— **(Meglopott kereskedő.)** *Holländer* Samu bonyhádi kereskedő, *Aparra* ment vásárra egy kocsi edénynyel. A vásáron ezután egy csomó cigány is körülfogta a kocsiját s elloptak tőle tiz darab különféle edényt. Kárát bejelentette a hatóságnak és a nyomozás során csakhamar elfogták *Petrovics* Liza, *Szalai* Anna, *Sárközi* Anna és *Sárközi* Erzsébet cigányasszonyokat, kik a lopást elkövették. A lopott edényeket elkobozták tőlük, őket pedig feljelentették a bíróságnál.

— **(Műkedvelő koldusok.)** Egy moszkvai templom előtt éveken át állt egy öreg koldus, a ki olyan szépen tudott kérni, hogy napi jövedelme az alamizsnákból tekintélyes összegre rugott. Egyike azoknak, akiktől mindennap kapott alamizsnát, egy fiatal deák volt, a ki különben maga sem tartozott a vagyonos osztályhoz. A mikor a deák végre több napig elhagyta az alamizsnát, a koldus megszólította és megkérdezte tőle, hogy miért nem akar többé iránta jószívü lenni. A deák előbb nagyot nézett, aztán némi habozással elmondta, hogy azelőtt jövedelmező leckeórája volt, de ezt időközben elvesztette és most igen szűkes viszonyok közt él. Pár nappal később a deák levelet kapott, a melyben a levél írója meghívta, hogy jöjjön el hozzá leckeórákat adni és mikor a deák ott megjelent, a volt koldus fogadta, a ki valójában igen gazdag háziúr volt, a ki saját állítása szerint a koldulást csak szenvedélyből űzte. Hasonló eset történt Moszkvában, hol egy öreg koldust fogtak el és a mikor a rendőrségre vitték, kitűnt, hogy van miből megélnie és csak azért koldul, hogy ne unja magát.

— **(Joggyakornoki kinevezés.)** A pécsi kir. ítélőtábla elnöke *Wagner* Andor közigazgatási gyakornokot a pécsi kir. ítélőtábla kérésére díjtalan joggyakornokká nevezte ki.

— **(Tüzek.)** Mohácson kigyuladt *Cányi* Pál lakóháza. A tűz elpusztította a házat, mely szerencsére biztosítva volt s így a kár mértékül. — Himesházán *Wéber* Ferencné Hoh-

man *Franciska* lakóháza gyuladt ki ismeretlen okból és teljesen le is égett. A ház mellett sertésól is elégett a benne volt hizósertéssel együtt. Duna-Szekcsőn *Perlberg* Ádám házában támadt tűz, mely az egész épületet elpusztította. — Liptódon *Müller* Salamon szénapajtája gyuladt ki és égett le teljesen. — Németbólyban *Deinhardt* Henrik szérüskertjében keletkezett tűz a cséplőgép rosszasa folytán. — Darócon *Király* Jánosnak szintén leégett egy kazal szalmája. A tüzet egy kis gyerek okozta, ki a kazal mellett gyufát gyújtogatott. — Ó-Dalmand pusztán *Törő* József háza ismeretlen okból szintén tűz martaléka lett a napokban. — Végül Szakcsón *Forró* Imre és *Forró* László pajtája gyuladt ki és égett le. Hogy a tűz miből keletkezett, nem tudják.

— **(Kitöltött büntetés.)** Ma egy megviselt kinézésű, mogorva arcú ember járt a rendőrségnél. Bejött, hogy jelentkezzék, hogy kitöltötte a rámért büntetést a soproni fegyházban s most itt akar Pécssett szolgálathoz állni s ezért cselédkönyvet kér. *Schrott*, a híres betörő volt ez, a ki már egyszer öt évet ült a fegyházban s ezelőtt négy évvel ismét kirabolt egy préházat, a miért négyévi fegyházat kapott. Ezt a büntetését most töltötte ki és haza jöven, cseléd akart lenni. Azonban cselédkönyvet nem kapott; hanem e helyett sorban bemutogatták minden rendőrnek, hogy azok megismerjék, ha valahol találkoznak vele.

— **(Elhullott szarvasmarha.)** *Ilju Petrovits* István mészáros tegnap délután egy csapat szarvasmarhát hajtatott levágás végett a vágóhidra. A Krajcár-kaszárnya előtt az egyik állat hirtelen összeesett és kiadta a páráját. Kivitték a gypmesteri telepre, a hol ma felboncolták s konstatálták, hogy a nagy meleg ölte meg.

— **(A koponya és a jellem.)** *Pitard* francia tanár 51 gonosztevő koponyáján eszközölt tudományos vizsgálatáról tartott értekezést a párisi antropoolgiai társaságban. A megvizsgált koponyák mind francia gonosztevőktől származtak, kik Kaledoniában haltak meg száműzetésben. Tudvalevőleg a koponyatan hosszú, rövid és közép jellegű koponyákat különböztet meg, mely meghatározások nemcsak az emberi fajok, hanem az emberi fejlődés meghatározásánál is nagy jelentőséggel bírnak. Megállapították például, hogy a gonosztevők túlnyomólag rövid koponyával bírnak. *Pitard* méretei azonban ezt nem igazolták be. *Pitard* a gonosztevők koponyáit összehasonlította régi temetőkből származott legkülönbébb koponyákkal és kitűnt, hogy köztük alig létezik különbség, legfeljebb az, hogy a gonosztevők homloka igen keskeny. Különben a gonosztevők koponyája között ép annyi a hosszú és közép alak, mint a rövid. Ugyancsak most jelent meg dr. *Lehman-Nitschétől* egy figyelemreméltó tudományos munka, melyben hosszú vizsgálata alapján azt állítja, hogy a koponyatan nem képes sem az emberi faj, sem az emberi jellem különbségére nézve fölvilágosítást nyújtani, mi nagyon ellenkezik sok nagyhirű tudós nézetével, többek közt *Virchov* Rudolf tanáival is.

— **(Boykottált vasut.)** A clevelandi városi vasut tisztviselői sztrájkolnak s a város közönsége szegény embereknek ad igazat és nem a gazdag vasuttársaságnak. Ez

azon a tájon nem szóbeszédben és korcsmai politikában vagy helyeslő fejbólintásokban nyilatkozik meg, hanem hatalmas bojkottban. Mióta a publikum hallgatagon megállapodott abban, hogy a társaság uzsoráskodik hivatalnokaival, nem járnak a vasuton. A vállalat kocsijai üresen száguldanak az utcákon nap-hosszant — s akár meg se álljanak a megállóhelyeken. Ugyse száll föl senki. Aki pedig mégis ráhatározza magát, hogy a sürgős ügyét nem áldozza föl a bojkottnak, az úgy jár, mint az az uri ember, aki bement egy korcsmába és sört kért, — de nem kapott. Nem kapott pedig azért, mert a korcsmáros észrevette, hogy a városi vasut kocsijáról szállt le; — olyan hitvány embert pedig nem szolgál ki, aki kivonja magát a közös akcióból. Egy asszony vajhoz nem jutott a piacon, mert a kofa észrevette, hogy a vasuton ment odaig. Szóval: — ha bojkott, hát legyen bojkott.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1899. augusztus 9. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = 752 mm. 55.2 (emelkedő.)

Hőmérsék = 20.0 °C

> maximuma: 29.8 °C

> minimuma: 18.0 °C

Párányomás: 12.9 mm.

Relatív nedvesség: 66.

Felhőzet: 4°

Szélirány s erő: Cum. Szv. W. 2.

Csapadék 24 órai: 0

Változó, szeles esőre kilátás.

Dr. Czirer.

Művészet, irodalom.

○ **Műkedvelők Pécsváradon.** Pécsváradon sikerült műkedvelői előadást tartottak. Szinre került a »Gyimesi vadvirág«. A műkedvelők közül különösen kitűntek *Tordai Olga* és *Blanka*, *Klein Jolán* és *Hermin*, valamint *Tordai Hermin*.

Törvénykezés.

§ **Elítélt szolgabíró.** Nagy-Atádon *Brodzski* Lajos nagy-atádi szolgabíró *Köteles* József fiának utját állva, ezt revorverrel kezében veresre verte, majd *Köteles* magát is fojtogatta. *Köteles* az ügyet feljelentette a nagy-atádi járásbírósnál, mely tegnapelőtt tartotta meg ez ügyben a végtárgyalást. *Köteles* védője ama indokból, hogy *Brodzski* szolgabíró már több ízben büntetve volt, vádlott szigorú megbüntetését kérte. A járásbírósg mindössze 10 frt pénzbüntetésre ítélte a főszolgabíró urat. A vádlók felebbezést jelentettek be.

§ **Részeg emberek.** Nem egy bajnak az okozója volt már a bor, s ki tudja még hánynak lesz az indító oka, míg az emberek belátják a nagy italozás káros voltát, — mi ugyan nem fog bekövetkezni soha, mert míg egyetlen ember élni fog e földön, addig részeg ember mindig lesz. Azt a két vádlottat is, kik ma délelőtt a súlyos testisértés vétségével vádoltan állottak a pécsi kir. törvényszék előtt, a bor vitte a bíróság sorompói elé. *Banyó János* és *Banyó József* beremendi lakosok voltak a vád-

lottak, kiknek az volt a bűnük, hogy még mult év március hó 13-án *Szám Mihály* nevű barátjukkal annak *Szám János* nevű fivérének látogatóba lévén alaposan berugtak és hazafelé menet, részegségükben összevesztek barátjukkal, *Szám Mihálylyal*, kit földre tepertek. *Banyó József* pedig késével mellén és halántékán két súlyos sebet ejtett. A pécsi kir. törvényszék számos enyhítő körülmény tekintetbe vételével *Banyó Józsefet* és *Banyó Jánost* 6—6 havi börtönre ítélte. Az ítélet ellen úgy a vádlottak mint a kir. ügyész felebbezést jelentettek be.

§ **Az előjárók büne.** Még mult év szeptember hó 1-én történt, hogy *Tieszberger Konrád* kaposszekcsői legény egy batyubál alkalmával régi haragosát, *Kemler Reginát* »rendezői« jogánál fogva kidobta a tánchelyről. Ezért a megsértett leány panaszt emelt *Tieszberger* ellen a községi előjáróságnál, mely a legényt három napi elzárásra ítélte, még pedig úgy, hogy egymást követő három vasárnap kellett büntetését kitöltenie. Ilyen »ítélet« hozatalához a községi előjáróságnak természetesen nem volt joga *Tieszberger Konrád* azonban szó nélkül kitöltötte a reá mért büntetést, azután panaszt emelt a bíróságnál a községi előjáróság ellen személyes szabadság megsértésének vétsége miatt. A pécsi kir. törvényszék ma délelőtt tartott végtárgyalást ebben az ügyben, mely alkalommal *Szelmann György* községi bírót és hat társát, az előjáróság tagjait, öt-öt forint pénzbüntetésre és egyévi hivatalvesztésre ítélte. Az ítélet jogerős.

zott a gyertya halvány, lobogó fényébe, mintha régi emlékek elevenednének fel gondolataiban.

— Tényleg szolgálhatnék egy ilyen történettel — szolt rövid szünet után.

— Kérem, mondja el nekünk — mondá a tanárné — ne is keresse soká magát.

Oszkár futólag *Ellire* nézett, ki feszült várakozással tekintett a fiatalember arcára.

— Nem tudom, hogy —

— Ugy látszik, a kisértetek históriája nem igen akarodzik ifju bölcsészünk nyelvét elhagyni — szolt gúnyos mosolylyal *Alfréd*.

Ellenfelének gúnyolódása arra készítette *Oszkárt*, hogy beszélni kezdjen:

— Ha nem fárasztom önöket, szívesen rendelkezésükre állok. Történetem érdemes a meghaligatásra s gyermekkoromban annyiszor hallottam, hogy szinte minden szóra emlékszem. Mindenesetre alaposan igénybe kell vennem türelmüket, mert elbeszélésem hosszú.

— Annál jobb, hiszen egy egész éjjelt kell itt töltenünk az alvásra, pedig gondolni sem lehet — mondta a tanárné. Férje is biztatta *Oszkárt*, *Elli* kíváncsian közelebb húzódott az elbeszélőhöz, a bankigazgató és *Alfréd* kényelembé helyezkedtek. *Oszkár* néhány percig gondolkozott, azután végigsimította kezével magas homlokát s beszélni kezdett:

— Norvégiának hegyszakadékokkal borított partja mellett, egy egész csomó apró sziget terül el, az úgynevezett *Skjárs-ek*, melyeknek sziklás partjaihoz bőmbőlve verődnek a zord éjszakai tenger vad hullámai. Ennek

Nemsokára elkészültek a társaság tagjai a kis menház lakályossá tételével s rövid idő mulva mosolyogva jelentette a tanárné — ki a háziasszonyi tisztet teljesítette — hogy »tálalva« van Örömkialtással fogadta a társaság ezt a kijelentést s tréfálkozva láttak hozzá az egyszerű, de a helyzet komikus volta által támasztott jókedvvel fűszerezett vacsorához, csupán *Oszkár* volt feltűnő módon szótlán és komor.

— Mi rontotta el a maga jókedvét *Oszkár* — kérdezte a vacsora vége felé a tanárné.

— Azon gondolkozom, hogy már rövid idő mulva el kell hagynom az önök kedves társaságát, mely nekem oly kellemes volt s örökké feledhetetlen fog maradni — válaszolta *Oszkár*. — Mint tudja nagyságos asszonyom, tegnap ismét levelet kaptam atyámtól, melyben arra kér, hogy mielőbb jöjsek haza. Sürgetése oly erős már, hogy kénytelen vagyok engedni. Csak *Lenkig* megyek önökkel, azután megkezdem utamat hazafelé.

— Igazán kár, hogy kedves társaságát nélkülöznünk kell — mondta *Alfréd* rosszul palástolt örömmel, míg a tanár jelentőségteljes pillantást váltott feleségével.

— Talán még meggondolja magát — mondá a tanár.

— Sajnos tanár úr, nincs már mit meggondolnom s nem vagyok abban a helyzetben, hogy fontos okokkal tudnám atyám előtt további itt időzésemet indokolni.

Elli visszafojtott lélekzettel ült helyén s ellentállhatatlan vágy fogta el, hogy odakiáltsa *Oszkár*nak: »Maradj, maradj! Megbocsájtok neked!« De a szégyenérzet megbénította nyelvét.

§ **Ítélethirdetés.** Schneider Jakab laskafalusi lakos már huzamosabb ideig rossz viszonyban élt a feleségével, mi arra késztette az asszonyt, hogy férjét elhagyja. Schneider Jakabnak f. é. február 7-én eszébe jutott, hogy visszahívja az asszonyt. Elküldte nyolc éves Ferenc nevű fiát szomszédjához, Wilhem Henrikhez, a hol a felesége tartózkodott. A fiu azonban azzal az üzenettel tért vissza, hogy az asszony nem jöhet. E fölötti elkeseredésében aztán Schneider Jakab puskát fogott s ugymint át Wilhelmékhez, ahol az ablakon át meglátta a feleségét, ki a szoba közepén ült. Rá fogta a fegyvert s belélt az ablakon. A golyó mellbe találta az asszonyt, ki azonnal összerogyott. Ennek láttára Schneider kerekelt odott, de másnap már elfogta a csendőrség. Az asszony néhány hónap mulva felgyógyult súlyos sebéből, Schneider Jakab pedig a törvényszék elé került, mely annak idején szándékos emberölés kísérlete miatt 1 év és 6 havi börtönre ítélte. Felebbezés folytán az ítélet a kir. ítélő tábla elé került, mely Schneider Jakabot két évi börtönre ítélte. Ma délelőtt hirdette ki a pécsi kir. törvényszék Schneider Jakab előtt a harmadbiróság ítéletét, mely a büntetést négy évi börtönre emelte fel. Az elítélt a mai nappal már meg is kezdte büntetésének kitöltését.

§. **Megszűnt csőd.** A kaposvári királyi törvényszék a *Berényi Vilmos* nagyatádi lakos ellen nyitott csődöt a csödvagyon felosztása folytán megszüntette.

Közgazdaság.

□ **Gazdasági tudósítás.** Szentlőrinci levelezőnk írja: A buza, a rozs és árpa aratása teljesen bevégeződött, a zab aratása most van folyamatban. A cséplések is napirenden vannak, szalmából bő a hozadék, ellenben magból csak közepesen aluli, termett búzából 6—7 mm., rozsból 6—6.5 mm. és árpából 6 mm. Zabból igen jó termés várható, körülbelül 8—10 mm. egy kat. holdról. A tengeri, tarkarmányrépa, cukorrépa és kerti növények jól állanak, csak hogy az esőt már nagyon kívánják. A munkásviszonyok jók, idegen munkásra nincs szükség; a napszámberék állandóak.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

T a n ü g y.

(**Uj tanárok.** A kaposvári állami főgimnáziumnál üresedésben levő három tanári állás betöltésével most foglalkozott Somogy megye törvényhatósági bizottsága. Az állásokra *Faragó Lajos*, *Kuzmics Ferenc* és *Bogdanetzky Lajos* kineveztetését hozza javaslatba a közoktatásügyi miniszternél a törvényhatósági bizottság.

A közönség köréből.

Nyílt levél

Nagyságos *Majorossy Imre*, Pécs sz. kir. város polgármesteréhez.

Nagyságos Polgármester Ur!

Úgy szeretnék szólani Nagyságodhoz, hogy Pécs sz. kir. város tekintetes iskolaszéke is hadd értene belőle.

Ezelőtt néhány héttel az a hír kelt szárnyra, hogy én Pécsre költözöm, hogy néhány titkos jóakaróm be akar választatni tanítónak.

A sok jelentőségteljes gratulációnak, mikkel a mosolygó arcú beavatottak kedveskedni iparkodtak, már-már alig tudtam kitérni.

Őszintén szólva: vidéki tanítónak alig lehet tisztesebb ambíciója, mint az, hogy a megye székhelyére, a vidék metropolisába kerüljön, ahol a tanügyi vezértérfiak környezete s a magasabb rendű társadalmi élet új légkört, új teret biztosít a törekvő tehetség számára.

Megvallom: mint *pium desiderium*, néha megvillant az én lelkemben is a vágy: városba, Pécsre juthatni. Ugy anyagi, mint szellemi tekintetben csak nyereség lehetne reám nézve. Gyermekeimet iskoláztathatnám: a tanügyi kapacitásokkal való érintkezés meg a magam művelődésére lenne jótékony hatással.

Eszembe jutott, hogy lám *Móra Istvánt*, *Száva Jánost*, *Peres Sándort*, *Novák Mihályt*, *Füzessy Mártont*, meg a vidéken működött sok más kiváló tanítót maga a megye közönsége emelte föl s vette pártfogásába.

Tán engem is észre vesz valaki?!

Hiszen jó tizenöt esztendeje működöm a szépirodalom, különösen a gyermek-irodalom terén. Csak hogy sajna, a *Kis Lapot*, az én ujságomat, a *Hasznos Mulattatót*, a *Lányok Lapját* csupán kis gyermekek olvassák! A nagy gyermekeknek egyébre van gondjuk.

Hát bizony engem nem vett észre senki.

— Már régóta sejtettem, hogy nem sokára elveszítjük önt — mondta őszinte sajnálkozással a tanárné.

A társalgás eme fordulata igen kellemetlenül érintette Alfrédot s így sietett másról beszélni:

— Hiszesz te a sejtésekben néni? kérdezte hirtelen.

— Miért kérded?

— Mert éppen arról beszéltél. Mikor még az egyetemre jártam, volt egy tanuló társam, ki határozottan azt állította, hogy bármily nem várt baj érte őt vagy bármely családtagját a baleset bekövetkezése előtti napon rendszerint egy fekete macskát látott az íróasztalán gubbasztani, amiért aztán mi éjjeli kandurnak csufoltuk.

— Ez inkább »látomány«, mint »sejtés« — mondta a tanár érdeklődve.

— Ostobaság — szólta a tanárné — Az én sejtelmemben nem rejlett semmi különös, csupán azt akartam ezzel jelezni, hogy ismerem az indokokat, melyek fiatal barátunkat innen elűzik.

— Természetes — nevetett Alfréd — hiszen kísérletlátóknak világ és emberismeretve van szükségük, különben mihamarább kiszül kontár voltak.

— Ez nem teltetlenül szükséges — szólta közbe Oszkár. Világos példák erre a mi pásztoraink és halászaink, kik ugyszólván mindannyian »látók«, pedig éppenséggel nincsenek ismereteik, sőt legnagyobb részt minden tudás híján vannak.

— S ön hisz ebben a balgaságban? — kérdezte nem csekély megvetéssel Alfréd.

— Hazámban senkisé is kételkedik benne,

— A dolog lehetőségét Kant filozófiájának szem-

pontjából kell megítélni — mondta a tanár. Sőt Schopenhauer is, Kant legnagyobb követője meg volt győződve a »látományok« létezéséről. Természetes azonban, hogy ennek bebizonyítása óriási nehézségekkel jár, mert a norvégiai halászok és pásztorok, kik »látók«, ezt a titkukat féltve őrzik. Képzettebb emberekkel e tárgyban szóba se állanak, hozzájuk hasonlók előtt pedig eltagadják képességüket, mert félnek a száműzetéstől.

— De te még nem is magyaráztad meg nekünk, papa, hogy miben rejlik ez a »látóképesség«.

— A »látóképesség« abban rejlik, hogy az illető megtörtént vagy megtörténendő dolgokat lát álmában, gyakran ébren létekor is, megérzi az őt vagy ismerőseit fenyegető veszélyt, sőt gyakran nagyobb szerencsétlenségeknél, mint például baleset, gyilkosság vagy egyéb ilyen feléknél meglátja a szereplő személyeket, az egész cselekményt, amint az annak idején hajszalpontosággal be is következik. Sajátságos az, hogy — mint állítólag számtalan példával beigazolást nyert — minden az előrelátott veszély elkerülésére irányuló óvintézkedések csak siettetik és biztosabbá teszik a szerencsétlenség bekövetkeztét.

— S ez igaz? — kérdezte Elli hitetlen bámulattal, Alfréd hangosan felkacagott.

— No lám! Így hát ismét belejutottunk a közép-kisérlet- és boszorkány-világába. Ugyan kérd meg a doctor urat Elli, talán el tud neked egy olyan hitelt érdemlő históriát mondani, amelyben szó van »a látóképességről«. Hiszen ő onnan való, ahol azok a nagytehetségű halászok és pásztorok teremnek.

Mindenki Oszkára tekintett, ki mereven gondolko-

És ilyenformán meg voltam egész a f. év június 24-ig, amikor is Pécsen találkoztam Sziebert ügyvéd úrral, aki egyszermind iskolaszéki tag is; ő a lelkemre kötötte, hogy mivel most üresedés van Pécsen, hát minden esetre folyamodom. A tanfelügyelő úr, a felügyelő-igazgató úr is erősen ütök mellettem a vasat.

Nos hát én erre a biztatásra rászántam magam, hogy megszerzem iskolaszékemnek azt az örömet, amit — azt hiszem — valamennyi iskolaszék érez, (kicsinyek és nagyok!) ha egy tanítót sikerült utból elnézni.

Mert hát az én iskolaszékem sem különb a többinél. Bennem nem a hitközség önként megválasztott hivatalnokát látják, hanem a leghalálósabb ellenségét.

Mi a tanító az iskolaszékek szemében? Főlöleges kolonc, gyűlölt teher, nyűg, békó, álom-űző lidérc, aki a szegény ember véres veritékén húzik, aki a jámbor polgár zsebéből kikotorászsza az utolsó fillért. Aki iránt titkos haragot táplálni köteles minden józan eszű ember és aki iránt legalább is nema megvetéssel viseltetik minden a maga hivatását leikiismeretesen betöltő iskolaszéki tag.

Mert hát mi az iskolaszéki tag hivatása? Nem a tanító és a hivek között a békét, az egyetértést közvetíteni, hanem titkos gyűléseken a hiveket a tanító ellen uszítani. Nem a tanítónak s a hiveknek érdekeit egyformán előmozdítani, hanem a hivekét igen, a tanítónak meg hadd koppanjon a szeme.

És e tekintetben az én iskolaszéki tagjaim között is akadnak valóságos minta-példányok. Azoknak én nem tehetnék soha semmit elég jól. Akik előtt a legnagyobb bűnöm az, hogy egyáltalán vagyok, (ha én nem volnék, volna más!) hogy én is eszem, hogy én is ruházodom és ezt teszem mind az »ő pénzükön«.

Ha a gyerekekre egy rongyot akasztok, kész a megjegyzés:

— Ott van! Az is a mi pénzünkön került. Ha én egy szivart elszívok, egy pohár bort megiszom, ha új kalapot veszek, az mind a más pénzébe kerül.

Minden szavamat, minden cselekedetemet olyan gyanakvó tekintettel fogadják, mintha csak azt akarnák mondani:

— Ismerünk álnok! Tudjuk, hogy a megrontásunkra törekszel.

Pedig, ha valaha valaki a közjóra törekedett, én ugyan arra törekedtem mindig a legfőbb tehetséggel, a legjobb tudásommal. Én mindenkinek (még magamat sem véve ki!) javát iparkodtam előmozdítani.

És tizenöt évi itt működésemnek mi a sikere! Az, hogy ellenségem van elég; jóbarátom meg ugyan kevés. Talán egy-két jobb érzésű tanítványomat kivéve nem szeret, nem becsül itt engem senki.

Hogy mi oka e gyűlölségnek? Mit tudom én! Elég ok az, hogy tanító vagyok. Ha én egyszer azt mondhatnám:

— Szeretett hiveim! Ezután nem kell egy filléreték sem. Ingyen tanítom mindenkinek a gyereket . . .

Hát tudom s bizonyomra mondom, hogy széles Baranyavármegyében én lennék a legderekabb legény.

Bár megszokott környezetemtől s néhány jó ismerősömtől nehezemre esnék elválni: mégis azt határoztam magamban, hogy a Pécsen üresedésben levő állásra én is pályázom.

Gondoltam: a mennyi fizetésem itt van, annyi csak ott is lesz. Nem voltak túlszigázott igényeim. 600 frt fizetés, 150 frt lakbér, meg vagy 200 frt mellék-jövedelem: ennyit Pécs városa csak megadhat tanítójának! S józan észszel nyolc tagból álló családommal kevesebb fizetésre nem mehetek.

Vártam a pályázat kihirdetését. Végre megjelent az a Pécsi Figyelő f. évi aug. 5-iki számában. És engem ez a pályázati hirdetmény végzetlenül elszomorított. Nem az bántott, hogy én ilyen javadal-

mazásu állásra nem pályázhatom; nem az bántott, hogy rendes országos tanügyi lapunkat, a Néptanítók Lapját megkerülve, csak így suba alatt jelent meg a pályázat, (mintha az iskolaszék maga is szégyelte volna, amit tesz): hanem az bántott, hogy Pécs sz. kir. város iskolaszéke ennyire becsüli a tanító munkáját, hogy ilyen javadalmazású állásra is remél tisztességes embert foghatni. (Hisz moslékra eb hogyne akadna!)

— 400 frt, egyéb semmi!

Gyalázat, kacajt, hahotát keltő gyalázat. És ilyen példával jár elől a Dunántul első városa! Ebből a 400 forintból éljen meg egy ember tisztességgel Pécs városában Fogadjon szállást, béreljen étkezést, ruházódjék tisztességes ember módjára. És ne csináljon adósságot.

Vagy talán pályázzék rá egy családos ember hat gyerekkel? Talán azt akarja Pécs sz. kir. város tekintetes iskolaszéke végig tanulmányozni egy családos emberen, hogy miként megy át a testi és lelki elzülésnek minden fokozatán.

Nohát én vállalkozom erre a vivisectionra. Folyamodom erre az állásra. És becsületesre fogadom: ha Pécs szabad királyi város tekintetes iskolaszéke megválaszt, én az állást el is foglalom.

Hanem azt az egyet megteszem (s ezt is becsületszavamra fogadom), hogy amint az én rendes tanóráimmal végeztem, hát a nyakamba veszem a várost én is, meg a feleségem is, meg a hat gyerekeim is — és elmegyünk koldulni. (Föltéve, hogy a kapitányság, mint rendes foglalkozású embernek, koldulási engedélyt ad.)

Avagy arra spekulál a tekintetes iskolaszék, (most ez csak spekuláció) hogy hiszen nem kell ide kiváló tanító, hisz annyira tele vagyunk okos emberekkel, hogy alig tudunk tőlük mozogni. Jó lesz ide akármilyen is.

Nekünk fiatal ember kell. Talán épp egy idevaló iparosnak a tanító fia. Az az iparos, akinek eddig pénzbe került a fia, örülni fog, ha ezután 400 forint jövedelmet hoz a fia a házhoz.

Pfuj! Ilyen nyárspolgáriás izlés! Egy Pécs sz. kir. város iskolaszékénél!

Az a fiatal ember menjen vidékre. A vidéki levegő, meg a vidéki erkölcsök jó hatással lesznek az egészségére.

Küzdjön, fáradjon, szerezzen érdemeket s csak azután gondoljon arra, hogy tán városba lenne jó menni.

Legyen kitüntetés, legyen az érdem jutalma: egy szabad királyi város tanítója lehetni.

Tudom . . . ismerem a nemes magistratus vesszőparipáját: a város finánciális érdekei . . . a legszigorubb takarékosági szempontok.

És önök a tanítók bőrre akarnak takarékoskodni? Ezeknek a kínos sóhajtásaiból, ezeknek kétségbeesett vergőgéséből, hulló könyeiből s véres veritékéből akarnak önök aszfaltot s nemzeti színházat építtetni?

— Pfuj és ismét csak pfuj!

Egy dolog van, ami felett én nagyon csudálkozom, Azon csudálkozom, hogy Pécs szabad királyi város iskolaszékében annyi kiváló és érdemekben dús tanítvány van és — hogy ez a pályázat világbotrányára megjelenhetett.

Azon csudálkozom én, hogy azok rög-tön le nem mondtak iskolaszéki tagságukról. Azon csudálkozom én, hogy Nagyságod azt a pályázati hirdetményt aláírta.

Én szegény ember vagyok; de nincs az a szép százezer forint, amiért aláírom.

Mindezek után bátran kijelenthetem, ha önmagammal kerülnék is ellenmondásba, hogy ilyen állomásra én nem reflektálok.

Majd megélek én itt is a magam keveséből. Az iskolaszékem meg hadd haragudjék rám. (Minden iskolaszék haragszik a tanítóra.) Majd megbékül a maga kenyérére. Majd megszokja azt a gondolatot, hogy mi holtomiglan

s holtáiglan egymáshoz esküdtünk: hogy minket már csak ásó-kapa választ el egymástól.

Mint vidéki tanítónak megmarad az az előnyöm városi kollegáim felett, hogy ha innét alázatosan levett kalappal bemegyek püspök úr ő méltóság, vagy valami jó szívű kanonokhoz, hát ad tiz hónapig étkezést, ellátást a gyerekeimnek.

Ha városi tanító lennék, ettől a jótétéménytől is elesném.

A jövő iskolai évre osztály-tanítói állást akar szerezni iskolaszékem. Én amellet kardoskodtam, hogy adjunk a leendő tanítónak legalább 400 frtot és lakást.

Most ebben is megváltoztatom álláspontomat. Ha Pécsen elég 400 frt, úgy itt elég 200 frt. Annál többet nem adunk.

Egyebekben pedig Pécs szabad királyi város tekintetes iskolaszéke hadd lesse, hadd várja egy-egy tanítójának kidöltét s hadd takarékoskodjék nyomban a tanítók bőrre és nemzeti népnevelésünk s elemi oktatásunk minél nagyobb dicsőségére.

Ilyen formán majd meghódol Magyarország másodszor is. Majd meghódítják a tanítók.

Maradtam Nagyságodnak

Baranya Sellyén, 1899. aug. 8.

alázatos szolgája

Bodonyi Nándor.

VASUTI MENETREND.

Érvényes május 1-től.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8:22	11:41	3:06	11:33
B.-Szt.-Lőrincz	8:48	12:14	3:40	12:10
(B.-Szt.Lőrinczről				
B.-Sellyére v. v. 4:55, tv. sz. sz. 9:17, v. v. 3:46)				
Uj-Dombóvár érk.	9:57	1:34	5:01	1:57
Kaposvár felé ind.				
gy. v. 10:08, sz. v. 1:55, gy. v. 6:31, sz. v. 2:15)				
(Báttaszék felé sz. v. 3:10 tv. sz. sz. 2:30)				
Uj-Dombóvárról ind. 10:04	2:32	5:21	2:56	
Budapestre k. p. u. é.	1:25	8:00	8:35	8:20

	V. v.	Sz. v.
Bares-N.-Kanizsa-Bécs felé	8:28	6:32
B.-Szt.-Lőrincz	9:06	7:11
Barcs	10:51	9:00
N.-Kanizsa	1:29	11:41
Bécs	7:42	7:17

	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.
Eszék felé	5:35	12:14	4:26	8:20
Üszögh	5:50	12:27	4:40	8:35
Villány érk.	6:39	1:13	5:27	9:23
Villány ind.	6:49	1:18	5:32	9:28
Eszék	8:08	2:27	6:47	10:46

(Mohács felé sz. v. 7:00 v. v. 10:35*) sz. v. 1:55 sz. v. 10:05. Mohács érk. 7:44 11:35 2:39 10:49

Hajó közlekedés Budapest-Zimonyi vonal, lefelé minden szerdán, pénteken és vasárnap indul reggel 8:30, fölfelé minden kedden, péntek és vasárnap éjjel 2:00

Budapest-Mohácsi vonal: naponként Mohácsról indul d. e. 10 órakor. Budapestre érkezik éjjel 1:10

*) minden szerdán, pénteken és vasárnap közlekedik.

TÁVIRATOK.

— **Dreyfus a haditörvényszék előtt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A rennesi haditörvényszék ma folytatta Dreyfus pörében a titkos tárgyalást. Az Echo de Paris szerint *Boisdeffre* meg fogja nevezni azt a katonai személyt, aki neki mondta, hogy Dreyfus áruló. *Billot* ki fogja jelenteni, hogy azért hitt Dreyfus bűnösségében, mert ezt Mercier tábornok becsületszavára állította.

— **Az új soproni főispán.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Beavatott körökből kiszivárgott hír szerint Sopronmegye főispánja *Eszterházy* Miklós herceg lesz.

— **Fölmentett tábornok.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Madridból sürgönyzik, hogy *Tortal* tábornokot fölmentették s azonnal szabadlábra helyezték.

— **Szivarlopás Szegeden.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A szegedi nagytőzsdeben egy előkelő állású vasuti tisztviselő rendszeresen dézsmálta az eleje válogatás végett kitett szivarokat, míg több napi megfigyelés után vasárnap a már előre értesített rendőség jelenlétében leleplezték, kiszedvén zsebeiből a lopott szivarokat. A tőzsdetulajdonos nem tett ellene feljelentést, mert a kárterítésre nézve megegyezett vele, de a vasuti igazgatóság fegyelmet indított ellene, mire a magáról megfélemedezett tisztviselő lemondott állásáról.

Szerkesztői üzenetek.

Lapunk barátja. Köszönjük a figyelemzetést. Mi is olvastuk. Nem egyéb ez, mint a közelmúltban volt csete-paté egyik fegyverbe szorult vaktölténye, melyet most akartak elűtteni. Azt a kérdéses miniszteri rendeletet, a mely a tisztviselők szabadságidejére vonatkozott, mi épen kerek 48 órával előbb hoztuk, mint a „P H“, mert az a rendelet már két nappal előbb (közlésünk napján) érkezett a vármegyéhez, mielőtt a „P H“-ban megjelent. A mi pedig az „ollózást“ illeti, az megcsik bizony nálunk is néha, náluk azonban ilyen variációban: „Soha, néha, gyakran — mindig!“ A jó tanácsot is köszönjük. Magunk is ügyelünk a kezük munkájára. Egyebekben üdv és béke.

Régi előfizető. Csak nem akar bennünket felelősségre vonni azért, hogy a szabolcsbányai gyujtogató bolond Didovác József nem halt meg a magára gyujtott házban? Hogy miért történt az úgy és nem amúgy? Azért mert mi nem vagyunk oly kegyetlenek, hogy mindenkit első hallásra mindjárt a másvilágra expedialjunk. Ellenkezőleg. Minél hosszabb életet kívánunk embertársainknak. Ha ez önnek nem tetszik, forduljon az illetékes forráshoz.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Lakás bérbeadó!

Pécsett, Mária-utca 1. sz.
ház emeletén

egy kényelmes lakás

november hó 1-től bérbeadó. Értekezhetni az ott lakó tulajdonossal.

Üzlet-ház bérbeadás.

Siklóson, a sáncz-utcza 9. sz. alatti
üzletház (kávémérés),

mely áll 6 szoba, 2 konyha és mellék-helyiségekből, f. é. október 1-től bérbeadandó.

Bővebbet a tulajdonos **Nagy Ferencz** vendéglősnél Siklóson, hegy-utcza 28. szám alatt.

1075. számhoz.
1899.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. törvényszék mint csődbíróságnak 1899. évi 6877. számú végzésével Dr. Fürst Győző ügyvéd által képviselt Kann Armin és fia cég és Kann Ignác csődtömegei ellen és pedig közadós Kann Armin és fia cég ellen 11090 frt 33 kr. beszerzési, 4821 frt 33 kr. becsértékü, valamint közadós Kann Ignác csődtömege ellen 3826 frt 70 kr. beszerzési és 1463 frt 75 kr. becsértékü, leltározott ingóságokra a fentidézett pécsi kir. törvényszék mint csődbíróságnak 10351/1899. sz. végzésével az árverés elrendeltetvén, annak **Pécsett, Sörház-utcza 12. sz. alatt** és pedig a cognac és pálinkanemeknek hordónként leendő megtartására határidőül **1899. augusztus hó 21. napjának d. e. 10 órája**, — az üres hordóknak darabonként leendő megtartására határidőül **1899. augusztus hó 22. napjának d. e. 8 órája** — és végül butorok, zongora, irodai berendezés, tűzmentes pénzszekrény s egyéb ingóságokra leendő megtartására határidőül **1899. augusztus hó 23. napjának d. e. 8 órája** tüzetik ki, mikor a bíróilag leltározott fentebb megjelölt s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a csődtömeg követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéséig alulírott kiküldöttnél vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

Kelt Pécsett, 1899. évi augusztus hó 1. napján.

Engler Kálmán
kir. bir. végrehajtó.

747./1899.
végrh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kecskeméti kir. törvényszék 1899. évi 4814. számú végzése következtében dr. Fodor Sándor kecskeméti ügyvéd által képviselt Első alföldi cognac gyár részvénytársaság javára, Kulai Ferencz és neje Majer Mária szentlőrinczi lakosok ellen 103 frt 20 kr. s jár. erejéig 1899. évi július hó 3-án foganatosított biztosítási végrehajtás utján fölül-foglalt és 475 frt 37 kr-ra becsült butor, üsző, ló, kocsi, sertés, jégsekreány és egyeből álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a szentlőrinczi kir. járás-bíróság 1899. évi V. 247/4. számú végzése folytán 103 frt 20 kr. tőkekövetelés, ennek 1899. évi június hó 18. napjától járó 6% kamatai, 1/2% váltó díj és eddig összesen 44 frt 50 kr-ban bíróilag már megállapított költségek erejéig **Szent-Lőrinczen leendő eszközlésére 1899. évi augusztus hó 17. napjának dél-előtti 10 órája** határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvénycikk 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és fölül-foglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szent-Lőrinczen, 1899. évi július hó 30-ik napján.

Könczey,
kir. bir. végrehajtó.

A pécsi nyilvános 3 osztályu Porges-féle felső kereskedelmi iskola

jövő (25-ik) tanéve f. év szeptember hó 1. napján nyílik meg.

Ez az intézet az ország többi felső kereskedelmi iskoláival (akadémiákkal) teljesen egy rangban áll és a végzett növendékek az érettségi vizsgálat letételével az egy évi önkéntesi jog kedvezményében részesülnek.

A beiratások az intézet helyiségében **Pécsett (Kossuth-utca 5. sz.)** történnek f. é. augusztus hó 31-től kezdve.

Ugyanott folynak a beiratások

a nyilvános polgári fiu-iskolába,

mely Pécs sz. kir. város segélyezése mellett nyílt meg.

Bővebb felvilágosítást nyújt

az igazgatóság.

Pécsett, 1899. évi augusztus hó.